

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa M. C.
przeciwko Urzędowi Miejskiemu w W.
o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 marca 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Ś.
z dnia 19 października 2015 r., sygn. akt VII Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz pozwanego 240 (dwieście
czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z 19 października 2015 r. oddalił apelację powoda oraz apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 7 maja 2015 r. Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda 12.426 zł brutto tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę wraz odsetkami ustawowymi, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Powód dochodził przywrócenia do pracy i wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył w całości. Zarzucił naruszenie: (-) art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych przez przyjęcie, że możliwe jest rozwiązanie z członkiem zarządu zakładowej organizacji związkowej umowy o

pracę bez zgody zarządu; (-) art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez błędne jego zastosowanie i wskazanie „odrzucenia pełnomocnictwa” przez powoda jako przesłanki mieszczącej się w kategoriach „rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych”, a w konsekwencji rozwiązania z powodem prawnie chronionym umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym; (-) art. 8 k.p. w zw. z art. 477¹ k.p.c. przez błędną jego wykładnię oraz w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych oraz art. 39 k.p. i przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek pozwalający zastosować klauzulę generalną z art. 8 k.p. i odmówić przywrócenia do pracy pracownika będącego szczególnie chronionym działaczem związkowym i któremu brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, a okres zatrudnienia umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem tego wieku; (-) art. 39 k.p. poprzez zlekceważenie ochrony z niego wynikającej i pomimo stwierdzenia przez Sądy obu instancji, że z przyczyn formalnych pracodawca naruszył prawo do ochrony przed rozwiązaniem z powodem stosunku pracy w trybie dyscyplinarnym; (-) art. 45 § 3 k.p. w zw. z art. 56 § 2 k.p. poprzez jego naruszenie, a to orzeczenie niezgodne z żądaniem powoda, w sposób nieuzasadniony, stosując klauzulę generalną wynikającą z art. 8 k.p.; (-) art. 47 k.p. w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych poprzez zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania jedynie za okres trzech miesięcy, a nie jak to wynika ze wskazanych przepisów za cały okres pozostawania powoda (przewodniczącego związku zawodowego) bez pracy, a zasadność innego rozstrzygnięcia w tym zakresie potwierdza m.in. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 maja 2013 r. (P 46/11); (-) art. 80 a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacji podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 613), w zakresie prawidłowości udzielonego powodowi przez pozwanego pełnomocnictwa poprzez jego bezwzględną wadliwość, polegającą na tym, że pełnomocnictwo, o którym mowa w art. 80a Ordynacji podatkowej jest szczególnym rodzajem pełnomocnictwa, upoważniającym jedynie do złożenia podpisu na deklaracji, z wyłączeniem innych działań na rzecz podatnika. Ponadto skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej nie zaś swobodnej oceny dowodów, a także niewszechstronną i sprzeczną z doświadczeniem życiowym ocenę zebranego materiału dowodowego

przez Sądy obu instancji oraz obrazę przepisów postępowania wynikające z braku rozpoznania istoty sprawy - zarzutów apelacji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, oraz, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Zdaniem skarżącego istotne zagadnienia prawne sprowadzają się do rozstrzygnięcia czy: (-) „w sytuacji kiedy Sądy obu instancji orzekają, iż rozwiązanie umowy o pracę z powodem w trybie dyscyplinarnym jest niedopuszczalne ze względu na uchybienia formalne, a to naruszenie art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych, a tym samym powodowi przysługuje odszkodowanie, i to odszkodowanie zostaje zasądzone jedynie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia - powodowi nie przysługuje odszkodowanie w wysokości wynikającej z art. 45 § 3 k.p. oraz czy argumentacja zawarta wyłącznie w uzasadnieniu wyroku Sądu drugiej instancji (bez skonkretyzowania takiego stanowiska Sądu) - ocena zasadności zastosowania art. 52 § 1 pkt. 1 k.p. w zakresie rozwiązania z powodem umowy o pracę - wyklucza prawo do ochrony wynikającej z art. 39 k.p., gdyż powodowi brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, a okres zatrudnienia umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem tego wieku”; (-) „czy zakres zadań pracownika wynikających z zajmowanego stanowiska określonego w umowie o pracę może być rozszerzony poprzez udzielenie pełnomocnictwa i czy odmowa przyjęcia takiego pełnomocnictwa może być uznana za naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, kwalifikujących to zachowanie do rozwiązania umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym?”.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do

rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeśli zachodzi nieważność postępowania lub jeśli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jednocześnie należy podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach: (-) występowania w sprawie istotnych zagadnień prawnych, (-) potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, oraz (-) oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przy czym skarżący sprecyzował jedynie okoliczności, które jego zdaniem stanowią istotne zagadnienia prawne. Uzasadniają oczywistą zasadność skargę kasacyjnej ograniczył się natomiast do twierdzenia o oczywistym naruszeniu prawa przez wyrok Sądu pierwszej jak i wyrok Sądu drugiej instancji, dosyłając w zakresie zarzutu prawa materialnego do petitum skargi kasacyjnej. W tej sytuacji, wobec nie sprecyzowania okoliczności uzasadniających przesłankę potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej - nie jest możliwym ocena zasadności wniosku o przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na te przesłanki.

Odnosnie okoliczności wskazanych przez skarżącego jako istotne zagadnienia prawne, na wstępie należy zauważyć, że z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości

(por. postanowienie SN z 6 czerwca 2012 r., I UK 113/12, LEX nr 1675334 oraz powołane tam orzecznictwo). Ponadto, należy podkreślić, że problem przedstawiony jako istotne zagadnienie prawne nie może sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa, ani sprowadzać się do wątpliwości skarżącego odnośnie do prawidłowości rozstrzygnięcia jego indywidualnej sprawy (por. postanowienie SN z 26 listopada 2014 r., II UK 134/14, LEX nr 2008662 oraz powołane tam orzeczenia).

Uwzględniając powyższe, zagadnienia wskazane we wniosku nie spełniają tych warunków. Sformułowane przez skarżącego pytania nie zawierają problemu ogólnej natury, który odpowiadałby konstrukcji zagadnienia prawnego z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Pytania te sprowadzają się do zwykłej wykładni wskazanych przez skarżącego przepisów prawa i ich zastosowania w ustalonym stanie faktycznym sprawy. Należy przy tym zauważyć, że podstawą prawną wydania zaskarżonego rozstrzygnięcia były przepisy zawierające zwroty nieokreślone – w szczególności art. 52 § 1 pkt 1 k.p. oraz 8 k.p. Oznacza to, że ich zastosowanie pozostaje w ścisłym związku z oceną okoliczności sprawy, co z kolei rzutuje na możliwość sformułowania problemu prawnego odpowiadającego wymogom istotnego zagadnienia prawnego. Stosując ww. przepisy Sąd ocenił, że zachowanie pracownika stanowiło nieuzasadnioną odmowę wykonywania podstawowych obowiązków pracowniczych oraz, że wyjątkowe okoliczności tej sprawy uzasadniają zasądzenie odszkodowania, jako roszczenia alternatywnego w stosunku do roszczenia dochodzonego przez powoda, który był objęty szczególną ochroną trwałości stosunku pracy na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych. Z porównania uzasadnienia wniosku z treścią zaskarżonego wyroku wynika, że zamiast zidentyfikować istotne zagadnienia prawne, dotychczas nierozstrzygnięte w orzecznictwie, skarżący w istocie kwestionuje subsumcję ustaleń faktycznych dokonaną przez Sąd drugiej instancji.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej rozstrzygnięto na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z

dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804) oraz art. 108 § 1 k.p.c. - stosowanych w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.